

(המשך מעמוד 15)
אל שני הדברים גם יחד. עליכם לבחור. אולם ממשלת ישראל לא יכלה לבחור. היא רצתה גם את השלום וגם חלק גדול מהשטחים. והיא היתה בטוחה שחוסין ייאלץ לתת את השניים.
בגישה זו התמוזגו יפה הכורות וההתנשאות, המצינות את כל ממשלות ישראל בחסן את העולם הערבי.

ידידים ערביים סיפרו לי (ואיני ערב לנכונות הדברים) כי ערב פגישתו הראשונה של חוסין עם חבר ממשלת ישראל, אחרי מלחמת ששת הימים, ביקש הסכימה לפגישה מפי גמאל עבדאלנאצר. הנהיג המצרי אכן הסכים, אך הוסיף: "זכורנא, אם תוותר על ירושלים, לא תסלח לך ההיסטוריה הערבית לעולם!" חוסין איבד את ישראל איבד עבדאלנאצר את נצח מישית פחת הנביא. רברים כאזה כוודאי עוררו הד עמוק מאד בליבו.

אך יש גם סיבות פרגמטיות מאד לאי יכולתו של המלך לקבל את תוכנית אלון והדומות לה, אף אילו רצה בכך. כמחצית אוכלוסייתה של הגדה המזרחית היא ממוצא פלסטיני. פלסטינים

חוסין ואשתו — כמו באקשיש

בשמי הדיפלומטיה הבינלאומית. היו לו עליות וירידות, אך מעמדו התחזק בהתמדה. בעולם הערבי אין עוד אדם סביר המאמין כי לפתע תפתח האדמה את פיה, ותבלע את אש"ף, כפי שבלעה את קורת. זמנם של הניסים עבר.
גם המלך לא זו מאז מנאמנותו המוצהרת להחלטות ריבאט. הוא מכיר באש"ף כבנציג החוקי של העם הפלסטיני. הוא תובע כי רצות-עזה והגדה המערבית, וביכללה ירושלים המזרחית, תימסרנה לידי העם הפלסטיני. שיחליט לאחר מכן על המישטר הרצוי לו. הוא כרת ברית עם סוריה, השלים איכשהו עם אש"ף, על אף השינאה ההדדית העזה. הוא לא הצטרף ליוזמת סאדאת, שפילגה את העולם הערבי. האם ויתר המלך סופית על הגדה המערבית? יש להניח שלא. הוא מקווה, בוודאי, כי בבוא היום יעלה בידו לשכנע את הפלסטינים להתקשר איכשהו עם ירדן ולקבל את ריבונות הכתר האשמי. אך הוא לא יעשה זאת תוך עימות עם העולם הערבי, ולא תוך מידחמה עם העם הפלסטיני, שבניו מהווים עתה רוב גם בקרב נתנינו בגדה המזרחית.
הוא יעשה זאת רק אם יקבל בחזרה את כל הגדה המערבית. לרבות ירושלים: אם העולם הערבי יתמוך בכך; אם העם הפלסטיני יקבל אותו.
בהעדר תנאים אלה, מוטב לו להישאר מלך של ממלכה קטנה יותר, אך גם יציבה יותר, בהיותו מנהיג ערבי מוכר, מכובד, מקובל ואפילו — פחות או יותר — בטוח.

דג מסריח ומלקוח

היה מהפך. יש ממשלה חדשה. אך האיחולת נמשכת, וגם משה דיין. בשעתו היה לדיין רעיון: להציע למלך "חלוקה פונקציונלית". כלומר: שהגדה

אלה מקבלים איכשהו את מרות המלך — מרצון או מאונס — כל עוד הוא נאמן לקונסנזוס הערבי. אילו היה המלך מת גלה כבוגד בעניין הפלסטיני, אילו היה מוותר על ירושלים ועל חלקים ניכרים מן הגדה, לא יכול היה להתחזק מעמדו בשרידי ממלכתו.
יתר על כן: השושלת האשמיית חשור דה על כל העולם הערבי, מאז קשריה הדוקים עם בריטניה הקולוניאלית. חוסין עצמו חשור על ערבים רבים כסוכן האימפריאליזם והציונות, כמשרתם של אויבי הערבים. בימי ספטמבר השחור, התחזקו חשדות אלה שבעתיים.
משום כך אין המלך יכול לוותר על מאומה, מבני שהדבר יצדיק חשדות אלה. מנהיג פלסטיני לאו מי כמו יאסר עראפאת יכול להריג שות לעצמו, בנסיבות מסוימות, להיות ותרן. חוסין, בן המישפחה החג'אזית, אינו יכול להפקיר אף שעל אחד של אדמה פלסטינית.
אילו החזירה ממשלת-אשכול את כל הגדה לחוסין, מייד למחרת מלחמת ששת הימים, יתכן מאד כי הבעייה הפלסטינית היתה נכנסת שוב למקרה לזמן רב. אך הממשלה לא עשתה זאת. היא גם לא הניחה לעסקנים בגדה המערבית להקים מנהיגות לאומית מקומית. בכך מסרה ממלכת-ישראל את הבעייה הפלסטינית על מגש של כסף לידי אש"ף — אותו אש"ף שהיא ראתה בו שליח השטן עלי אדמות.

קבר רחב הזונה

איחולת יש כוח-התמדה רב. גולדה ירשה את אשכול, ורבין ירש את גולדה — והאיחולת נמשכה. אחרי מלחמת יום-הכיפורים היתה לנרי קסינג'ר הברקה. מצריים וסוריה, שתי המדינות שתקפו את ישראל, כרתו עימה הסכמי-ביניים וקיבלו בחזרה מידה

מעריב, יום ה', 29.6

הדולר "שובר" מחסום ה-18 ל"י;

עד 120 ל"י.

ידיעות אחרונות, יום ב', 19.6

שגריר ישראל בפפואה הגיש כתב האמנות

המושל קיבל את פניו. את שאר האברים קיבלו חברי הממשלה.

ידיעות אחרונות, יום ג', 27.6

תהליך ההזדקנות בארץ - לקראת סיומו

דמסימים — תעודות פטירה.

מעריב, יום ה', 29.6

פרוצות בצידי הכביש - מטרד לכלי-רכב

לנהגים — כהחלט לא!

ידיעות אחרונות, יום ד', 28.6

הכנסת תקבע היום: רב ראשי אחד - פעם אשכנזי ופעם ספרדי

פיצול האישיות.

מעריב, יום ו', 16.6

בשוודיה הומצא תרסיס העדיף מאמצעי מניעה

זכננ וגמרנו!

הארץ, יום ו', 30.6

מוכר אבטיחים נרצח ברמלה

עד הפכין.

מעריב, יום ג', 27.6

"אני מפגר בשכלי" - הצהיר בעל בית-דפוס הנאשם בהעלמת 850 אלף לירות

"אחרת לא היו מצדיחים לתפוס אותי".

ידיעות אחרונות, יום ג', 27.6

שרות מילואים לנשים נשואות - עד גיל 38

פטור משירות לחזור בתשובה.